

2 sitatsamlinger

Det fullkomne forbilde & En kjærlig følgesvenn

✻ Det fullkomne forbilde

✻ En kjærlig følgesvenn

Sitatsamlinger utarbeidet av
The International Board of Trustees of Huqúqu'lláh
2021

Originaltitler:
The Perfect Exemplar
A Loving Companion

© Bahá'í Forlag, 2021
ISBN 978-82-90159-73-8 (trykt)
ISBN 978-82-90159-74-5 (PDF)

Forsidefoto:
'Abdu'l-Bahá i Det hellige land, ca. 1920
© Bahá'í International Community

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

Innhold

DET FULLKOMNE FORBILDE	5
Fra Bahá'u'lláhs skrifter	7
Fra 'Abdu'l-Bahás skrifter	11
Fra Shoghi Effendis skrifter	17
Fra budskap fra Det Universelle Rettferdighetens Hus	23
EN KJÆRLIG FØLGESVENN	29
Fra Bahá'u'lláhs skrifter	31
Fra 'Abdu'l-Bahás skrifter	37
Fra Shoghi Effendis brev	41
Fra brev fra Det Universelle Rettferdighetens Hus	45

Det fullkomne forbilde

en samling av utdrag

FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

O VERDENS FOLK! Når den Mystiske Due har styrt sin flukt fra sin lovprisnings helligdom og søkt hen til sitt fjerne mål, sin skjulte bolig, henvis da hva enn dere ikke forstår i Boken, til ham som har vokst ut fra denne veldige Stamme.

(Kitáb-i-Aqdas, avsn. 174)

[1]

LOVET VÆRE HAN som har bæret landet Bá ved nærværet av ham som alle navn kretser om. Alle jordens atomer har kunngjort for alle skapte ting at fra bakenom fengselsbyens port har Guds store, veldigste grens skjønnhet – hans gamle og uforanderlige mysterium – vist seg og strålt frem som solen over dens horisont, på vei til et annet land. Dermed har sorg omsluttet denne fengselsby mens et annet land fryder seg. Opphøyet, umåtelig opphøyet er vår Herre, himlenes former og alle tings skaper, han ved hvis herredømme fengselsdørene ble åpnet og derved oppfylte det som forut var lovet i tavlene. Han har sannelig makt over hva han vil, og i hans grep er herredømmet over den hele skapning. Han er den allmektige, den allvitende, den allvise.

Velsignet, tofold velsignet er marken som hans fottrinn har betrådt, øyet som er blitt frydet av hans åsyns skjønnhet, øret som er blitt bæret ved å lytte til hans kallen, hjertet som har smakt hans kjærlighets sødme, brystet som har svulmet ved hans ihukommelse, pennen som har uttrykt hans lovprisning, skriftrullen

som har båret hans skrifers vitnesbyrd. Vi bønnfaller Gud – han være velsignet og opphøyet – om at han kan bærene oss med å møte ham snart. Han er i sannhet den althørende, den allmektige, han som er rede til å svare.

(*Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), s. 233–234)

[2]

O FOLK, streb etter å tre inn under Guds ords skjermende skygge. Drikk derpå av den indre betydnings og forklarings utsøkte vin, for den er det sted hvor den allherliges levende vann forvares, og den er kommet fra horisonten over den allbarmhjertiges vilje med uforlignelig glans. Si: Ut fra dette største osean har det preeksisterende hav forgrenet seg; salig er den som har nådd derhen og funnet hvile på dets strender.

Fra Sadratu'l-Muntahá har dette hellige og strålende vesen vokst ut, denne hellighetens gren. Vel er det med den som har søkt ly hos ham og oppholder seg under hans skygge. Sannelig, Guds lovs gren har vokst frem fra denne rot som Gud har plantet fast i sin viljes jord, og dens gren er blitt hevet så høyt at den favner den hele skapning. Forherliget være derfor han for dette sublime, dette velsignede, dette veldige, dette opphøyede verk! Kom nærmere ham, o folk, og smak visdommens og kunnskapens frukter som er fremkommet fra ham som er den allmektige, den allvitende. Den som har unnlatt å smake dem, er berøvet Guds rike gave, selv om han forsyner seg av alt som jorden kan frembringe, kunne dere bare oppfatte det!

(*Minnedager* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), s. 138)

[3]

«O DU SOM er min øyensten!» ... «Min herlighet, min miskunnhets osean, min gavmildhets sol, min barmhjertighets himmel være med deg! Vi ber Gud om å opplyse verden ved din kunnskap og

visdom, om å forordne for deg det som vil glede ditt hjerte og være en lise for dine øyne.» «Guds herlighet være med deg», ... «og med hvem som enn tjener deg og kretser om deg. Måtte ve, stor ve, tilfalle den som setter seg opp mot deg og skader deg. Vel er det med den som sverger troskap mot deg; måtte helvetesilden pine ham som er din fiende.» «Vi har gjort deg til et tilfluktssted for hele menneskeheten», ... «et vern for alle som er i himmel og på jord, en fast borg for hver den som har trodd på Gud, den uforlignelige, den allvitende. Måtte Gud gi at han gjennom deg kan beskytte dem, kan berike dem og nære dem, at han kan inspirere deg med det som vil være en kilde til rikdom for alle skapte ting, et gavmildhetens osean for alle mennesker og barmhjertighetens daglysning for alle folkeslag.»

«Du vet, o min Gud», ... «at for ham attrår jeg intet annet enn det du attrår, og at jeg har utvalgt ham for intet annet formål enn det du har tilsiktet for ham. Gjør ham derfor seierrik ved dine skarer i himmel og på jord. ... Jeg bønnfaller deg, ved min glødende kjærlighet til deg og ved min lengsel etter å gjøre din Sak vitterlig, om å forordne for ham og for dem som elsker ham det du har bestemt for dine sendebud og for dem som er betrodd din åpenbaring. Sannelig, du er den allmektige, den altformående.»

(Sisert i *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters* (Wilmette:

Bahá'í Publishing Trust, 1991, opplag fra 2012), s. 135–136)

[4]

FRA 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

KRISTI DISIPLER GLEMTE seg selv og alle jordiske ting, forsaket alle sine bekymringer og eiendeler, renset seg for selvet og for lidenskap, spredte seg vidt og bredt i fullkommen løsrivelse og var opp-tatt med å kalle verdens folk til den guddommelige ledelse, inntil de til slutt gjorde verden om til en annen verden, opplyste jordens overflate og helt til siste stund forble selvoppofrende på Guds elskedes sti. Til slutt led de en strålende martyrdød i forskjellige land. De som er handlingsmennesker, la dem følge i deres fotspor!

'Abdu'l-Bahás testament (Sandvika: Bahá'í Forlag, 2021), s. 17)

[5]

HERRENS ELSKEDE MÅ stå fjellstøtt, faste som ugjennomtrengelige murer. De må forbli uanfektet selv av den hardeste motgang og ikke gremmes over de verste ulykker. La dem holde fast ved den allmektige Guds kappekant og sette sin lit til den høyestes skjønnhet. La dem støtte seg til den usvikelige hjelp fra det urgamle rike og stole på den gavmilde Herres omsorg og beskyttelse. La dem til alle tider forfriske og vederkvege seg med den himmelske nådes dugg og opplive og fornye seg med Helligåndens pust fra ett øyeblikk til det neste. La dem reise seg for å tjene sin Herre og gjøre alt i sin makt for å utbre hans hellighets luftninger vidt og bredt. La dem være en fast borg til forsvar for hans tro og en uinntagelig festning for Den urgamle skjønnhets skarer. La dem trofast vokte Guds Saks byggverk fra enhver side. La dem bli de

klare stjerner på hans lysende himler. For mørkets horder angriper denne Sak fra alle kanter, og jordens folkeslag er oppsatt på å slukke dette klare lys. Og siden alle verdens slekter går til angrep, hvordan kan vår oppmerksomhet da la seg avlede, selv et øyeblikk? Vær avgjort oppmerksomme på disse ting. Vær aktsomme, og vakt Guds Sak.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1997, opplag fra 2009), avsn. 2.15)

[6]

TIL ALLE TIDER taler jeg om dere og kommer dere i hu. Jeg ber til Herren, og i tårer bønnfaller jeg ham om å la alle disse velsignelser regne ned over dere, fryde hjertet, gjøre sjelen lykksalig og skjenke dere glede i overmål og himmelsk henrykkelse ...

O du kjærlige forsørger! Disse sjeler har lyttet til Rikets appell og beskuet herligheten hos Sannhetens sol. De har steget oppad til kjærlighetens forfriskende himler. De er forelsket i din natur, og de tilber din skjønnhet. Hen mot deg har de vendt seg idet de samtaler om deg, søker din bolig og tørster etter ditt himmelske rikes bekker.

Du er giveren, forleneren, den evig kjærlige.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 17.8–10)

[7]

DERE BOR ALLE i 'Abdu'l-Bahás hjerte, og ved hvert eneste pust vender jeg ansiktet mot enhetens terskel og nedkaller velsignelser over dere, over alle og enhver.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 162.3)

[8]

O DERE SOM har vendt ansiktet mot den opphøyede Skjønnhet! Natt og dag, om morgenen og ved solnedgang, når det mørkner og ved det første gry – da har jeg Herrens elskede i tankene, i mitt sinns og hjertes riker, og det har jeg alltid hatt. Jeg bønnfaller ham om å skjenke sine bekreftelser til disse elskede, innbyggere i dette hellige og rene land, og om å la dem lykkes i alle ting. Jeg ber om at han vil gjøre at de utmerker seg blant mennesker i sin karakter, sin adferd, sine ord, sitt levesett – i alt de er og gjør; at han vil samle dem inn i verdenssamfunnet med hjertene fylt av begeistring og glød og lengselsfull kjærlighet, med kunnskap og visshet, med standhaftighet og enhet, og med fagre og lysende ansikter.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 207.1)

[9]

TIDEN ER NÅ inne, o dere Herrens elskede, til energisk innsats. Strev og anstreng dere. Og ettersom Den urgamle skjønnhet både dag og natt sto blottstilt på martyriets valplass, så la oss til gjengjeld streve hardt, lytte til Guds råd og overveie dem. La oss kaste livet fra oss og forsake våre korte og talte dager. La oss vende øynene bort fra tomme innbilninger om denne verdens ulike former og isteden tjene dette fremragende formål, denne storslagne plan. La oss ikke, på grunn av våre innbilninger, hugge ned dette tre som den himmelske nådes hånd har plantet. La oss ikke, med våre fåfengte forestillinger og selviske interessers mørke skyer, formørke den herlighet som strømmer fra Abhá-riket. La oss ikke være lik hindringer som stenger ute den allmektige Guds bølgende osean. La oss ikke hindre de rene, liflige dufter fra den allherlige Skjønnhets hage fra å føres vidt og bredt. La oss ikke, på denne gjenforeningens dag, lukke ute velsignelsen vårregn fra det høye. La oss ikke samtykke i at stråleglansen fra Sannhetens sol noensinne skal blekne eller forsvinne. Dette er Guds formaninger slik de er fremsatt i hans hellige bøker, hans skrifter og hans tavler

som forkynner hans råd for de oppriktige.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 207.9)

[10]

HVIL DERFOR HVERKEN dag eller natt, og søk ingen ro. Fortell om trelldommens hemmeligheter, følg tjenestens sti, helt til dere oppnår den lovede bistand som kommer fra Guds riker.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 218.7)

[11]

DEN SOM FREMSIER denne bønnen med ydmykhet og inderlighet, vil skape glede og fryd i denne tjeners hjerte; det vil endog være som å møte ham ansikt til ansikt.

Han er den overmåte herlige!

O Gud, min Gud! Ydmyk og gråtende løfter jeg mine bønnfallende hender mot deg og skjuler mitt ansikt i støvet foran din terskel, som er opphøyet over de lærdes kunnskap og over lovprisningen fra alle som priser deg. Se nådigst med din barmhjertighets blikk på din tjener, som ydmyk og beskjeden står for din dør, og nedsenk ham i din evige miskunns osean.

Herre! Han er en av dine ringe og beskjedne tjenere, trellbundet trygler han deg, fanget i din hånd ber han inderlig til deg, i tillit til deg og i tårer for ditt åsyn påkaller han deg og bønnfaller deg idet han sier:

O Herre, min Gud! Skjenk meg din nåde, så jeg kan tjene dem du elsker, styrk meg i min trelldom under deg, opplys min panne med tilbedelsens lys i din hellighets bolig og med lyset av bønn til ditt opphøyede rike. Hjelp meg til å glemme meg selv ved din himmelske inngangs portal, og hjelp meg til å bli frigjort fra alle ting innenfor dine hellige enemerker. Herre! Gi meg å drikke av selvforگlemmelsens beger; ifør meg dens kledning, og nedsenk meg i dens osean. La meg bli som støv på dine elskedes sti, og

gi at jeg kan få ofre min sjel for den jord som er foredlet av dine utvalgte fottrinn på din vei, o herlighetens Herre i det høyeste.

Med denne bønn kaller din tjener på deg, ved daggry og ved nattetid. Oppfyll hans hjertes ønske, o Herre! Opplys hans hjerte, fyll hans bryst med glede, tenn hans lys, så at han kan tjene din Sak og dine tjenere.

Du er giveren, den medfølende, den mest gavmilde, den nådige, den barmhjertige, den medlidende.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 237.1-7)

[12]

MITT NAVN ER 'Abdu'l-Bahá. Min egenskap er 'Abdu'l-Bahá. Min virkelighet er 'Abdu'l-Bahá. Min ros er 'Abdu'l-Bahá. Trelldom under Den Velsignede Skjønnhet er mitt praktfulle og strålende diadem, og å være hele menneskeslektens tjener er min religion for bestandig ... Utenom 'Abdu'l-Bahá har jeg intet navn, ingen tittel, ingen benevnelse, ingen anbefaling, og vil heller aldri ha det ... Dette er min lengsel. Dette er min sterkeste higen. Dette er mitt evige liv. Dette er min heder i all evighet.

(Sisert i The World Order of Bahá'u'lláh, s. 139)

[13]

FRA SHOGHI EFFENDIS SKRIFTER

BARE HAM BLE gitt den særrett å bli kalt “Mesteren”, en ære som hans far fullstendig hadde utelukket for alle sine andre sønner. Denne kjærlige og usvikelige far valgte å skjenke ham den enestående tittel “Sirru’lláh” (Guds Mysterium), en passende benevnelse til en som fremdeles kunne gjøre krav på å være sin tros fullkomne eksempel, å være inngitt med overmenneskelig kunnskap, og å bli ansett som det plettfriske speil som gjenspeilte hans lys, skjønt han hovedsakelig var menneskelig og hadde en stilling som var helt og holdent forskjellig fra den som Bahá’u’lláh og hans forløper hadde. Mens han var i Adrianopol, hadde denne samme far i Súriy-i-Ghuṣn (Grenens tavle) henvist til ham som “dette hellige og strålende vesen, denne Hellighetens gren”, som “Guds lovs gren”, som hans “aller største gunst” til menneskene, som hans “mest fullkomne gave” skjenket dem, som en som “ethvert hensuldrende ben blir gjenopplivet” gjennom, og han erklærte at “enhver som vender seg til ham, har vendt seg til Gud”, og at “de som berører seg selv Grenens skygge, er fortaapt i villfarelsens ødemark”. Mens han fremdeles var i denne by, hadde han hentydet til ham (i en tavle stilet til hájǐ Muḥammad Ibráhím-i-Khalíl) som den blant hans sønner hvor “Gud vil bringe hans makts tegn til å strømme ut fra hans tunge”, og som den som “Gud særskilt har valgt for sin Sak”. I en senere periode hadde forfatteren av Kitáb-i-Aqdas i et berømt avsnitt som senere ble klargjort i Min pakts

bok, skjenket ham oppgaven med å tolke hans hellige skrifter, og erklærte ham på samme tid for å være den “som Gud har ment, som har vokst frem fra denne Urgamle Rot”. I en tavle som var åpenbart i den samme periode og som var stilet til mírzá Muḥammad Qulý-i-Sabzivárí, hadde han henvist til ham som “havbukten som har vokst frem fra dette hav som har omsluttet alle skapte ting”, og påbudt sine følgesvenner å vende sine ansikter mot den. I anledning av hans besøk til Beirut, hadde hans far videre i en melding som han dikterte til sin sekretær, gitt ham en glødende hyllest, idet han forherliget ham som den ene “som alle navn kretser om”, som “den aller mektigste Guds Gren”, og som “hans urgamle og uforanderlige mysterium”. Det er ham som personlig var blitt omtalt som “min Øyenstein” i flere av de tavler Bahá’u’lláh selv hadde ført i pennen, og hadde blitt henvist til som “et skjold for alle som er i himmelen og på jorden”, som “et tilfluktssted for hele menneskeheten”, og “en festning for enhver som har trodd på Gud”. Det var på hans vegne at hans far i en bønn åpenbart til ære for ham, hadde bønnfalt Gud om å “gjøre ham seierrik”, og å “forordne ... for ham, så vel som for dem som elsker ham” de ting som er forutbestemt av den Allmektige for hans “budbringere” og hans åpenbarings “forvaltere”. Og til slutt, disse betydningsfulle ord hadde blitt nedskrevet i enda en tavle: “Må Guds herlighet hvile over deg, og over enhver som tjener deg og kretser om deg. Sorg, dyp sorg vederfares ham som trosser deg og skader deg. Vel er det med ham som sverger deg troskap, helvetes ild piner ham som er din fiende.”

(*Da Gud var her* (Oslo: Bahá’í Forlag, 2020), s. 241–242)

[14]

HAN SOM IFØLGE egne ord hadde gått i fengsel som en ungdom og forlatt det som en gammel mann, som aldri i sitt liv hadde stått foran en offentlig forsamling, som ikke hadde gått på noen skole,

aldri hadde ferdes i vestlige kretser og var ukjent med Vestens skikker og språk, steg opp på prekestoler og talerstoler i noen av de viktigste hovedsteder i Europa og det nordamerikanske kontinents sentrale byer, hvor han ikke bare forkynte de enestående sannheter i sin fars tro, men også tilkjennega de forutgående profeters guddommelige opprinnelse og avdekket egenarten av de bånd som knyttet dem til denne tro.

(Da Gud var her, s. 281)

[15]

GJENNOM HAM ER Pakten blitt proklamert, kjempet frem og etablert, denne “enestående og dyrebare arv” gitt av bahá’í-åpenbaringens opphavsmann. Lyset fra Guds nyfødte tro hadde gjennomstrålt Vesten gjennom den kraft det guddommelige instrument hadde skjenket ham, hadde spredt seg så langt som til stillehavsoyene og opplyst ytterkantene av det australske kontinent. Gjennom hans personlige inngripen hadde budskapet blitt bekjentgjort utenlands, båret av ham som hadde smakt smerten av et livslangt fangenskap, og dets innhold og hensikt hadde for første gang i dets historie blitt avdekket for et begeistret og bredt sammensatt publikum i Europas viktigste byer og på det nordamerikanske kontinent. Ved hans aldri hvilende årvåkenhet ble Bábs hellige levninger endelig hentet frem fra sitt femti år lange skjul og nå fraktet trygt til Det hellige land og for evig tid og i sann verdighet gravlagt på det samme sted som Bahá’u’lláh selv hadde planlagt for dem og velsignet med sin tilstedeværelse. Gjennom hans djerve initiativ ble bahá’í-verdenens første *mashriqu’l-adhkár* reist i Sentral-Asia i det russiske Turkistán, på samme tid som et liknende foretak av enda større format hadde blitt påbegynt gjennom hans utrettelige oppmuntring, og han innviet selv dets tomt i hjertet av det nordamerikanske kontinent.

(Da Gud var her, s. 316–317)

[16]

Det dokument som grunnlegger denne orden, stiftelsesdokumentet for en fremtidig verdenssivilisasjon, og som i noen av sine trekk kan betraktes som et tillegg til den svært betydningsfulle Kitáb-i-Aqdas, dette dokument er undertegnet og forseglet av 'Abdu'l-Bahá, skrevet i sin helhet av hans egen hånd, og første del er utarbeidet under en av de mørkeste perioder av hans forvaring i 'Akkás fangeborg. Dokumentet erklærer klart og utvetydig Bahá'u'lláhs tros tilhengers grunnleggende livssyn og fremlegger i umiskjennelige ordelag Bábs livskalls tosidige karakter. Det tilkjennegir bahá'í-åpenbarings opphavsmanns fulle stadi, erklærer at "alle er hans tjenere, og alle holder fast ved hans bud" og understreker betydningen av Kitáb-i-Aqdas. Det oppretter institusjonen Beskytterembetet som et arvelig embete og skisserer dets viktigste funksjoner, fremsetter virkemidlene for valget av Det Internasjonale Rettferdighetens Hus, definerer dets virkeområde og gjør rede for dets forhold til nevnte institusjon. Det beskriver Guds Saks Henders forpliktelser og understreker deres ansvarsområder, og lovpriser den uforgjengelige Pakts iboende kraft, opprettet av Bahá'u'lláh. ... I det samme dokument avdekker dets opphavsmann betydningen av og hensikten med huqúqu'lláh (Guds rett), allerede innstiftet i Kitáb-i-Aqdas, påbyr lydighet og troskap mot alle rettferdige monarker, uttrykker sin lengsel etter martyrdød, og istemmer sine bønner for sine fienders anger, så vel som deres tilgivelse.

(*Da Gud var her*, s. 331–332)

[17]

JEG HAR EN sterk fornemmelse av at det nå bør gjøres et forsøk på å gi oss en klar forståelse av det stadi som 'Abdu'l-Bahá innehar og av betydningen av hans stilling i denne hellige religionsordning. Det ville virkelig være vanskelig for oss, som står så nært slik en veldig skikkelse og drages av den mystiske kraften hos så magnetisk en

personlighet, å nå frem til en klar og presis forståelse av en som har en unik funksjon, ikke bare i Bahá'u'lláhs religionsordning, men på hele det religionshistoriske område. Selv om han beveger seg i sin egen sfære og har en rang som er radikalt forskjellig fra den som innehas av bahá'í-åpenbaringens opphavsmann og forløper, så danner han sammen med dem – i kraft av det stade som er forordnet for ham ved Bahá'u'lláhs Pakt – det som kan kalles de tre sentrale skikkelser i en tro som står utilnærmet i verdens åndelige historie. Sammen med dem rager han over denne Guds nyfødte tro fra et nivå som intet individ eller organ som varetar dens tarv etter ham, og det i en periode på intet mindre enn fulle tusen år, noensinne kan håpe å heve seg til. Å forringe hans høye rang ved å anse den for å være identisk med eller omtrent tilsvare deres stilling som hans myndighets kappe har falt på, ville være en gudløs handling like alvorlig som den ikke mindre kjetterske oppfatning som går i retning av å opphøye ham til en stilling i full likhet enten med vår tros sentrale skikkelse eller med dens forløper. For om det gap er stort som skiller 'Abdu'l-Bahá fra ham som er kilden til en selvstendig religion, kan det aldri bli ansett for å tilsvare den større avstand som befinner seg mellom ham som er Paktens midtpunkt og hans tjenere som skal fortsette hans virksomhet, uansett hva deres navn, deres rang, deres funksjoner eller deres fremtidige prestasjoner måtte være. La dem som har kjent 'Abdu'l-Bahá, som gjennom kontakt med hans magnetiske personlighet er kommet til å nære en så glødende beundring for ham, i lys av dette utsagn tenke over storheten til den som har et stade så høyt over ham.

(Fra et brev datert 8. februar 1934 utgitt i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 131–132)

[18]

HAN BLIR OG bør for alltid bli betraktet først og fremst som midtpunktet og aksen i Bahá'u'lláhs uforlignelige og altomsluttende Pakt, som hans mest opphøyede verk, det plettfrie speil for hans lys, det fullkomne forbilde på hans lære, den ufeilbarlige fortolker av hans ord, legemliggjørelsen av ethvert bahá'í-ideal, inkarnasjonen av enhver bahá'í-dyd, Den mektigste gren sprunget ut fra Den urgamle rot, Guds lovs tjener, det vesen «som alle navn kretser om», den drivende kraft for menneskehetens enhet, den største freds banner, månen som kretser om denne aller helligste religionsordnings sol. Dette er benevnelser og titler som ligger i og finner sitt sanneste, høyeste og fagreste uttrykk i det magiske navnet 'Abdu'l-Bahá. Over og bortenfor disse betegnelsene er han 'Guds mysterium' – et uttrykk Bahá'u'lláh selv har valgt å betegne ham med. Mens dette på ingen måte gir oss rett til å tillegge ham profetskapets stade, så antyder det hvordan de motstridende egenskapene ved en menneskelig natur og overmenneskelig kunnskap og fullkommenhet er ført sammen og brakt i full harmoni i 'Abdu'l-Bahás person.

(Fra et brev datert 8. februar 1934 utgitt i *The World Order of Bahá'u'lláh*, s. 134)

[19]

FRA BUDSKAP FRA
DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

ORDENE ‘ABDU’L-BAHÁ ytret i løpet av sine reiser, og handlingene han utførte med slik fullkommen visdom og kjærlighet, byr på en overflod av inspirasjon og mangfoldige innsikter som de troende kan øse av, det være seg i sine bestrebelser på å favne mottagelige sjeler, på å høyne evnen til å tjene, på å bygge lokale samfunn, på å styrke institusjoner eller på å utnytte oppdukkende anledninger til å delta i sosial handling og bidra til offentlig meningsutveksling. Vi bør derfor tenke over ikke bare hva Mesteren oppnådde og satte i gang, men også over det ugjorte arbeidet som han har kalt oss til.

(Fra et budskap datert 29. august 2010 til verden bahá’íer)

[20]

LA ENHVER TROENDE, for å få innsikt i dette arbeidet, se hen til ‘Abdu’l-Bahá: hundreårsmarkeringen for hans “epokegjørende reiser” til Egypt og Vesten foregår på denne tiden. Utrettelig utla han læresetningene i alle sosiale sammenhenger: i hjem og misjonssaler, i kirker og synagoger, i parker og på offentlige plasser, i jernbanevogner og på oseandampere, i klubber og foreninger, på skoler og universiteter. I anvendelsen av allmenngyldige guddommelige prinsipper på datidens problemer var han kompromissløs i sitt forsvar for sannheten, men likevel uendelig mild i sin fremtreden. Uten å gjøre forskjell gav han alle kjærlighet, visdom, trøst, hva det særlige behovet enn måtte være, til offentlige tjenestemenn,

vitenskapsmenn, arbeidere, barn, foreldre, landsforviste, aktivister, geistlige, skeptikere. Samtidig som han oppløftet sjelene, utfordret han deres antagelser, endret deres perspektiver, utvidet deres bevissthet og fokuserte deres krefter. I ord og handling viste han en slik medlidenhet og sjenerøsitet at hjertene ble fullstendig forvandlet. Ingen ble vist bort. ... Ha hans eksempel for øye, og fest blikket på det; la det være deres instinktive veileder i innsatsen for planens mål.

(Ridvánbudskapet 2011 til verdens bahá'íer)

[21]

VI OPPFORDRER ALLE til å tenke over betydningen av hva Det største navns samfunn bestreber seg på – det som Mesteren så ofte beflettet seg på å understreke hensikten med på sine reiser – og igjen sette seg som mål å yte sitt bidrag til resultatet. “Prøv av hele deres hjerte,” tilskyndet han sitt publikum, “å være villige kanaler for Guds gave. For jeg sier dere at han har valgt dere til å være hans kjærlighetsbudbringere rundt om i verden, til å bringe hans åndelige gaver til menneskene, til å være middelet til å utbre enhet og samhold på jorden.” “Om Gud vil,” bemerket han ved en annen anledning, “kan denne verden kanskje bli lik et himmelsk speil der vi kan se merkene av guddommens spor, og et nytt skaperverks grunnleggende egenskaper kan gjenspeiles fra kjærlighetens essens som skinner i menneskers hjerter.” Hen mot dette målet sikter alle deres bestrebelse.

(Fra et budskap datert 5. desember 2013 til verdens bahá'íer)

[22]

VI LENGTER ETTER å se hver troende velge den vei som 'Abdu'l-Bahá gjentagne ganger kalte vennene til i tavlene for den guddommelige plan – en vei viet gudhengiven tjeneste i streben mot høye mål. I våre inderlige bønner på deres vegne vil vi bønnfalle planens opphavsmann om å gå i forbønn foran sin fars trone, om at han

måtte lede dere i deres tjeneste likeså lenge som det finnes sjeler som trenger til brød fra himmelen.

(Fra et budskap datert 2. januar 2016 til verdens bahá'ier)

[23]

PÅ DENNE TID av året, fra Paktens dag til markeringen av 'Abdu'l-Bahás bortgang, beveges hjertet hos enhver bahá'í ved minnet om ham som er Guds Mysterium, Midtpunktet for Bahá'u'lláhs ubetvingelige Pakt, drivkraften bak menneskehetens enhet, legemliggjørelsen av ethvert bahá'í-ideal, Guds Største gren som alle kan finne ly under. Måtte hans uendelige kjærlighet og milde omsorg gi dere oppmuntring og næring i deres bestrebelser på å ivareta det tillitsverv han ga oss i sitt testament og i sin guddommelige plan. Ved nattestid i det helligede rom i hans hjem der han forlot dette liv for å forenes med sin elskede Herre, vil vi vitne om deres troskap mot hans appell, slik dette er synlig i deres utrettelige innsats for å skape et tilfluktssted for menneskeheten, i denne stund med økende urettferdighet og lidelse.

Tre korte år gjenstår før hundreårsdagen for Mesterens bortgang, da bahá'ier verden over vil samles og vurdere strekningen som er tilbakelagt i løpet av formingstidens første hundreår. Måtte hans elskede, enkeltvis og kollektivt, litt etter litt og dag for dag, i økende grad gi konkret uttrykk for hans råd om å stå samlet i Saken og være faste i Pakten; å unngå baktalelse, og aldri snakke stygt om andre; å ikke se noen fremmede, men betrakte alle som medlemmer av én familie; å legge vekk avvikende teorier og motstridende syn, følge ett forsett og virke for ett felles mål; å sikre at kjærligheten til Bahá'u'lláh i den grad behersker hvert organ, hver del og hvert lem at tilskyndelsene fra menneskets verden ikke etterlater seg noen virkning; å reise seg med liv og sjel og i full enighet for å undervise om Saken; å marsjere tett sammen i sluttet tropp, og slik at enhver støtter de andre; å utvikle en god

karakter, utholdenhet, styrke og besluttsomhet; å kjenne verdien av denne dyrebare tro, adlyde dens lære, vandre langs denne strakt opptrukne sti og vise folket denne veien.

At dere måtte oppfylle hans høyeste forventninger, det ber vi om for hver enkelt av dere.

(Fra et budskap datert 26. november 2018 til verdens bahá'ier) [24]

I TILLEGG TIL å sørge for fremgang innen områder alle steder vil den kommende plan være et år for dyp refleksjon over 'Abdu'l-Bahás liv og over styrken i Pakten som han var Midtpunktet for, samtidig som samfunnet gjør seg rede til å minnes hundreårsdagen for hans bortgang. Markeringen av denne årsdagen vil uten tvil anspore både enkeltpersoner og samfunn til å grunne over betydningen av dette uendelig gripende øyeblikk da han som var Guds Mysterium, forlot denne verden. Bahá'iene i datidens æra ble ved hans bortgang fratatt en skikkelse som var gjenstand for deres glødende kjærlighet og lojalitet; for de trofaste i denne tidsalder forblir han uten motstykke: en fullkommen legemliggjørelse i ord og gjerning av alt som hans Far lærte, den som ble «forkynt, forsvart og rettferdiggjort» gjennom Bahá'u'lláhs Pakt. Vi er oss bevisst at det kommende år også vil markere et århundre etter at hans Testament – dette «skjellsettende», «historiske», «udødelige» dokument – «opprettet, skisserte særtrekkene for og igangsatte prosessen for» den administrative orden, «selve mønsteret for den guddommelige sivilisasjon som Bahá'u'lláhs allmektige lov er ment å opprette på jord». Denne «enestående» og «guddommelig unnfangede» orden, denne «mektige administrative struktur», var av sin opphavsmann blitt utformet for å bevare Pakten for all fremtid og for å kanalisere Sakens åndelige krefter. Det vil derfor være klart at neste år vil Paktens dag, nøyaktig tolv måneder fra nå av, være spesielt betydningsfull.

(Fra et budskap datert 25. november 2020 til verdens bahá'ier) [25]

En kjærlig følgesvenn

en samling av utdrag

FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

O TILVÆRELSENS SØNN! Elsk meg så at jeg kan elske deg. Hvis du ikke elsker meg, kan min kjærlighet på ingen måte nå deg. Vit dette, o tjener.

(De skjulte ord, arabisk nr. 5 [med mindre endringer]) [1]

O TILVÆRELSENS SØNN! Min kjærlighet er ditt Paradis; gjenforening med meg er ditt himmelske hjem. Gå inn der og nøl ikke. Dette er det som er blitt bestemt for deg i vårt himmelske rike og vårt opphøyede Kongedømme.

(De skjulte ord, arabisk nr. 6 [med mindre endringer]) [2]

O YTRINGENS SØNN! Du er min festning; gå inn der, så du kan leve i trygghet. Min kjærlighet er nedlagt i deg; erkjenn det, og du vil finne meg nær.

(De skjulte ord, arabisk nr. 10 [med mindre endringer]) [3]

O ÅNDENS SØNN! Stor er min rett til deg, den kan ikke glemmes. Min nåde mot deg er uendelig rik, den kan ikke gjemmes bak slør. Min kjærlighet har tatt bolig i deg, den kan ikke skjules. Mitt lys stråler for deg, det kan ikke formørkes.

(De skjulte ord, arabisk nr. 20 [med mindre endringer]) [4]

O FREMMEDE som har en venn! Ditt hjertes lys er tent av min makts hånd, slukk det ikke med selvets og begjærets vinder. Det som helbreder alle dine lidelser er ihukommelse av meg; glem den ikke. La min kjærlighet bli din skatt og sett den like høyt som selve synet og livet.

(De skjulte ord, persisk nr. 32 [med mindre endringer]) [5]

GUDS YTRINGER er en lampe, og dens lys er disse ord: Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren. Omgåes hverandre i den største kjærlighet og harmoni, i vennlighet og kameratskap. Han som er sannhetens dagstjerne, er mitt vitne! Så sterkt er enhetens lys at det kan opplyse hele jorden. Den ene sanne Gud, han som vet alle ting, bevitner selv sannheten av disse ord.

(*Ord til ettertanke* (Oslo: Bahá'í Forlag, 1994) s. 365) [6]

O, MIN BROR! Før du stiger inn i kjærlighetens Egypt, vil du aldri få skue Vennens Josef-liknende skjønnhet; og før du, som Jakob, oppgir dine utvendige øyne, skal du aldri åpne øynene til ditt indre vesen; og før du brenner med kjærlighetens ild, vil du aldri finne deg selv i favnen til den sanne lengsel.

En elsker frykter intet og ingen skade skal vederfares ham: Du ser ham kulse i ilden og være tørr i havet.

En elsker er han som kulser i helvetes ild;
En vitende er han som er tørr i havet.¹

Kjærlighet aksepterer ingen eksistens og ønsker intet liv: Den ser liv i døden, og i skammen søker den ære. For å fortjene kjærlig-

1 Saná'í (ca. 1045–1131).

hetens galskap må han være rik på forstand; for å være fortjent til Vennens lenker, må han være fri i ånden. Velsignet være den hals som er innfanget i hans renneløkke, lykkelig det hodet som faller i støvet på hans kjærlighets sti. Derfor, venn, oppgi ditt selv så du kan finne den uforlignelige, og stig opp fra denne dødelige jorden så du kan finne ditt rede i himmelens hjem. Vær som intet, dersom du vil nøre opp værens ild og bli skikket for kjærlighetens sti.

(The Seven Valleys, i *The Call of the Divine Beloved: Selected Mystical Works of Bahá'u'lláh* (Haifa: Bahá'í World Centre, 2018), s. 19)

[7]

GUDS LOVER er sannelig som havet og menneskenes barn som fisker, bare de visste det. Men man må utvise takt og visdom når man overholder dem ... Siden folk flest er svake og er langt borte fra Guds endemål, må man derfor utvise takt og klokskap under alle forhold, slik at det ikke kan skje noe som kunne gi opphav til uroligheter og splid eller skape oppstyr blant de likegyldige. Sannelig, hans gavmildhet har vært større enn hele verdensaltet, og hans gaver har omsluttet alle som bor på jord. Man må lede menneskeheten til den sanne forståelses osean med et kjærlig og overbærende sinnelag. Kitáb-i-Aqdas gir selv et veltalende vitnesbyrd om Guds kjærlige forsyn.

(Sisert i innledningen til *Kitáb-i-Aqdas: Den helligste bok* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2008), s. 5)

[8]

VIS OVERBÆRENHET og velvilje og kjærlighet mot hverandre. Skulle en av dere være ute av stand til å forstå en bestemt sannhet, eller anstrenge seg for å fatte den, så vis den ytterste vennlighet og godvilje når du taler med ham. Hjelp ham til å se og erkjenne sannheten uten å anse dere selv for å være ham det minste overlegen eller å inneha større begavelse.

(*Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, del V, avsn. 3)

[9]

DERSOM DENNE tids lærde og verdenskloke mennesker skulle tillate menneskeheten å innånde kameratskapets og kjærlighetens duft, ville ethvert forstandig hjerte fatte betydningen av sann frihet og oppdage hemmeligheten ved uforstyrret fred og absolutt sinnsro.

(*Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, del CXXII) [10]

SÅ SNART DE ord du hadde skrevet ble opplest i mitt nærvær, fikk de min troskaps osean til å bruse i meg, og min tilgivelses bris til å stryke henover din sjel, og min miskunns tre til å overskygge deg, og min barmhjertighets skyer til å regne sine gaver ned over deg. Jeg sverger ved den dagstjerne som lyser over evighetens horisont, jeg sørger over deg i din sorg og klager med deg i din trengsel ... Jeg bevitner de tjenester du har ytet meg og bekrefter de forskjellige plager du har utholdt for min skyld. Alle jordens atomer erklærer min kjærlighet til deg.

(*Ord til ettertanke*, s. 138) [11]

SALIG ER DEN som har satt min kjærlighets diadem på sitt hode. Salig er den som har hørt om min sorg og reist seg for å bistå meg blant mitt folk. Salig er den som har gitt sitt liv på min sti og utholdt mangfoldige lidelser for mitt navns skyld. Salig er det menneske som, trygg på mitt ord, har stått opp fra de døde for å synge min pris. Salig er den som er blitt henrykket av mine vidunderlige melodier og har sønderrevet slørene ved min veldes kraft.

(*Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas* (Oslo: Bahá'í Forlag, 2017), s. 17) [12]

ESSENSEN AV kjærlighet består i at mennesket vender sitt hjerte til den elskede og løsriver seg fra alt annet enn ham og intet annet ønsker enn det som Herren ønsker.

(*Bahá'u'lláhs Tavler åpenbart etter Kitáb-i-Aqdas*, s. 159) [13]

HAN ER DEN pålitelige, den trofaste!

O Abu'l-Ḥasan! Om Gud vil, støttes du av hans storslåtte gunstbevisninger og beskjeftiger deg med slike gjerninger som anstår denne dag. Betrakt troen som et tre: dens frukter og blader, dens kvister og grener er og har alltid vært sannferdighet, pålitelighet, rettskaffen livsførsel og tålmodighet. Vær forvisset om Guds støttende nåde, og være opptatt med å tjene hans tro. Vi har betegnet deg som en av Guds betrodde, har bedt deg foreta deg det som vil opphøye hans Sak som er verdenenes Herre, og har forlenet deg med retten til å motta ḥuqúqu'lláh. Omgås folk i vennskapelighetens og samdrettighetens ånd, og vær dem en trofast rådgiver og en kjærlig omgang. Nøy deg med det som vi har forordnet for deg.

(Sisert i sitatsamlingen «Ḥuqúqu'lláh – Guds rett», nr. 81)

[14]

FRA 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER OG YTRINGER

O DERE SOM elsker denne forurettede! Rens deres øyne, slik at dere ikke ser på noe menneske som forskjellig fra dere selv. Se ingen fremmede; se heller alle mennesker som venner, for kjærlighet og enhet blir vanskelig når dere fester blikket på det som er annerledes. Og i denne nye og vidunderlige tidsalder sier de hellige skrifter at vi må være ett med hvert folkeslag, at vi må se hverken raskap eller urettferdighet, ei heller ondskap, fiendskap eller hat, men heller vende blikket mot Den urgamle herlighets himmel. For enhver skapning er et tegn fra Gud, og det var ved Herrens nåde og kraft at hver av dem kom inn i verden. Derfor er de ikke fremmede, men i familien; ikke utlendinger, men venner, og må behandles som sådanne.

Derfor må Guds elskede omgås både fremmede og venner i hengivent fellesskap og vise alle den største kjærlige omsorg samtidig som de ser bort fra graden av deres kapasitet og aldri spør om de fortjener å bli elsket. La vennene i hvert tilfelle være omtensksomme og uendelig vennlige. La dem aldri beseires av folks ondskap, angrep og hat, hvor sterkt dette enn måtte være. Hvis andre slynger sine piler mot dere, da by dem melk og honning til gjengjeld. Hvis de forgifter livet for dere, så gled deres sjel. Hvis de skader dere, lær dem da å bli trøstet. Hvis de påfører dere en skade, vær da en balsam for deres sår. Hvis de stikker dere, hold da et forfriskende beger til deres lepper.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1997, opplag fra 2009), avsn. 8.7–8)

[15]

VIT DU FOR visst at kjærlighet er hemmeligheten ved Guds hellige religionsordning, manifestasjonen av den overmåte barmhjertige, kilden til åndelige utstrømninger. Kjærlighet er himmelens milde lys, Den hellige ånds evige ånde som skjenker liv til menneskets sjel. Kjærlighet er årsaken til Guds åpenbaring for mennesket, det livsnødvendige bånd som i samsvar med den guddommelige skapelse er nedlagt i tingenes virkelighet. Kjærlighet er det eneste middel som sikrer sann lykke både i denne verden og den neste. Kjærlighet er lyset som viser vei i mørket, det levende bånd som forener Gud med mennesket, som sikrer fremgangen for enhver opplyst sjel. Kjærlighet er den største lov som hersker i denne mektige og himmelske syklus, den enestående kraft som binder de forskjellige elementer i denne materielle verden sammen, den ypperste magnetiske kraft som styrer sfærenes bevegelser i de himmelske riker. Kjærlighet åpenbarer universets skjulte mysterier med usvikelig og grenseløs kraft. Kjærlighet er livets ånd for menneskehetens utsmykkede legeme, den grunnlegger sann sivilisasjon i denne timelige verden og kaster uforgjengelig glans over enhver høytstilende rase og nasjon.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 12.1)

[16]

HVOR GODT ER det ikke om vennene er så nær hverandre likesom kornbånd av lys, om de står sammen side ved side i en fast, ubrutt linje. For virkelighetens stråler fra Solen i tilværelsens verden har nå knyttet alle tilbedere av dette lys sammen i hengiven gudsdyrkelse. Og ved en uendelig nåde har disse stråler samlet alle folkeslag i dette vidstrakte ly. Derfor må alle sjeler bli som én sjel og alle hjerter som ett hjerte. La alle bli løst fra de mange identiteter født av lidenskap og attrå og finne en ny måte å leve på i enheten ved sin kjærlighet til Gud.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 36.3)

[17]

I HVERT MENNESKE må man bare se det som er rosverdig. Når dette gjøres, kan man være hele menneskeslektens venn. Men hvis vi ser på folk med utgangspunkt i deres mangler, blir det en formidabel oppgave å være deres venn.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 144.2) [18]

O BAHÁS TJENER! Vær selvoppofrende på Guds sti, og ving din flukt til himlene for Abhá-skjønnhetens kjærlighet, for enhver bevegelse drevet av kjærlighet beveger seg fra periferien til midtpunktet, fra rommet til universets dagstjerne. Du synes kanskje at dette er vanskelig, men jeg kan fortelle deg at det kan ikke være tilfelle, for når den motiverende og ledende kraft er den guddommelige magnetisme, så er det ved dens hjelp mulig å krysse tid og rom lett og hurtig.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, par. 166.1) [19]

FOR KJÆRLIGHET TIL Gud og åndelig tiltrekning renser og lutrer menneskets hjerte og ikler og pryder det med hellighetens plettfrie kledning. Og når hjertet først er fullstendig knyttet til sin Herre og forpliktet overfor Den velsignede skjønnhet, da vil Guds nåde bli åpenbart.

Denne kjærlighet har ikke med legemet å gjøre, men helt og holdent med sjelen. ...

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, avsn. 174.2) [20]

FOR EN KRAFT kjærligheten er! Den er den vidunderligste, den største av alle de eksisterende krefter.

Kjærligheten gir liv til de livløse. Kjærligheten tenner en flamme i det hjerte som er kaldt. Kjærligheten bringer håp til dem som er uten håp og gleder de sorgmodiges hjerter.

I tilværelsens verden finnes det i sannhet ingen større kraft

enn kjærlighetens kraft. Når et menneskes hjerte gløder med kjærlighetens flamme, er det beredt til å ofre alt – endog sitt liv. I evangeliet står det at Gud er kjærlighet.

('Abdu'l-Bahás visdom (Oslo: Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Norge), s. 120 [med mindre endringer]) [21]

... FOR BAHÁ'U'LLÁHS grunnvoll er kjærlighet ... dere må nære uendelig kjærlighet til hverandre, der enhver foretrekker den andre fremfor seg selv. Folk må bli så tiltrukket til dere at de vil utbryte: «For en glede som finnes hos dere!» I deres ansikter vil de se rikets lys, og i forundring vil de deretter vende seg til dere og søke årsaken til deres glede. Dere må gi budskapet ved handling og gjerning, ikke med ord alene. Ord må sammenføres med gjerning. Dere må elske deres venn mer enn dere selv – ja, være villige til å ofre dere. Bahá'u'lláhs Sak har ennå ikke vist seg i dette land. Jeg ønsker at dere vil være rede til å ofre alt for hverandre, endog livet selv. Da vil jeg vite at Bahá'u'lláhs Sak er blitt grunnfestet.

(The Promulgation of Universal Peace: Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912 (Wilmette: Bahá'í Publishing, 2012), s. 304) [22]

GUD HAR SKAPT sine tjenere så de kan elske og omgås hverandre. I menneskehetens verden har han åpenbart den strålende glansen av sin kjærlighets sol. Kjærlighet er årsaken til at den sansbare verden ble skapt.

(The Promulgation of Universal Peace, s. 414) [23]

FRA SHOGHI EFFENDIS BREV

MENNESKEHETEN ER splittet av uenighet og brenner av hat, og den roper i denne stund etter et fullere mål av den kjærlighet som er født av Gud, den kjærlighet som i siste instans vil vise seg å være den eneste løsning på dens uendelige vanskeligheter og problemer. Påhviler det ikke oss, med hjerter som gløder av kjærlighet til ham, å anstrenge oss enda mer, å vise denne kjærlighet i all dens renhet og kraft i vårt samkvem med våre medmennesker? Måtte vår kjærlighet til vår elskede Mester, så glødende, så uselvisk i alle sine aspekter, finne sitte sanne uttrykk i kjærlighet til våre medbrødre og -søstre i troen så vel som til hele menneskeheten! Jeg forsikrer dere, kjære venner, at fremgang i slike anliggender som disse er ubegrenset og uendelig, og at en vellykket gjennomføring av vår livsoppgave i siste instans vil avhenge av hva vi makter å prestere langs denne linjen.

Og måtte vi også, idet vi gjør en innsats for å vise verden denne kjærligheten, rense sinnet for et eventuelt resterende spor av uheldige misforståelser som kunne fordunkle vår klare oppfattelse av denne nye verdensordens nøyaktige hensikt og metoder, som er så utfordrende og komplekse, og dog så fullkomne og kloke. Av vår elskede Mester blir vi i hans Testament kalt til ikke bare å anta den [Bahá'u'lláhs nye verdensordning] uten forbehold, men å avdekke dens fortreffelighet for hele verden. Å forsøke å anslå dens fulle verdi og fatte dens nøyaktige betydning en så kort tid

etter dens begynnelse, ville være forhastet og formastelig fra vår side. For å få en klarere og fullere forståelse av dens bestemmelser og innebyrd må vi sette vår lit til tidens gang og til veiledningen fra Guds Universelle Rettferdighets Hus ... Dersom vi skulle vakle eller nøle, dersom vår kjærlighet til ham ikke skulle lede oss og holde oss på hans sti, hvilket håp kan vi da fortsatt ha om å helbrede denne verdens plager og sykdommer?

(Fra et brev datert 23. februar 1924 utgitt i *Bahá'í Administration: Selected Messages, 1922–1932* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, opplag fra 1998), s. 62–63)

[24]

INGEN KAN BENEKTE at den troens og kjærlighetens flamme som hans mektige hånd tente i mange hjerter, har fortsatt å brenne like klart og fast som alltid før, vårt smertelige tap til tross. Hvem kan vel betvile at hans elskede, både i Østen og Vesten, til tross for de svikefulle bestrebelsler gjort av Sakens fiender, har utvist en urokkelig troskapsånd som er den høyeste lovprisning verdig? Hvilken standhaftighet og tapperhet er vel større enn den som hans prøvede og betrodde venner har vist overfor usigelige ulykker, uutholdelig tyrannisering og utrolige restriksjoner? Men slik fasthet i troen, slik ubesudlet kjærlighet, slik strålende troskap, slik heroisk standhaftighet, slikt edelt mot, hvor makeløse og rosverdige disse i seg selv måtte være, kan ikke alene lede oss til slik en stor Saks endelige og fullstendige seier. Ikke før vår dynamiske kjærlighet til ham gjenspeiles sterkt og rent i alle våre forbindelser med våre medmennesker, så fjernt forbundne og beskjedne i sitt opphav de enn måtte være, kan vi håpe å opphøye den altbeseirende gudskjærlighets virkelighet i en selvisk verdens øyne. Ikke før vi selv lever en sann bahá'ís liv, kan vi håpe å vise den skapende og forvandlende kraften i den tro vi bekjenner oss til. Intet annet enn overfloden av våre handlinger, intet annet enn vårt livs renhet og

En kjærlig følgesvenn

vår karakters hederlighet, kan i siste instans bekrefte vår påstand om at bahá'í-ånden på denne dag er det eneste middel som kan omsette et lenge næret ideal i et gjennomført verk som består.

(Fra et brev datert 24. november 1924 utgitt i *Bahá'í Administration*, s. 68)

[25]

FRA BREV FRA
DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

MÅTTE DE – ved sin rakryggede livsførsel, sin oppriktige kjærlighet til sine medmennesker og sitt glødende ønske om å tjene verdens folk – bekrefte sannheten i Bahá'u'lláhs forkynnelse om at menneskeheten er én. Måtte de vise flid i sin innsats for å knytte vennskapsbånd som ikke tar noe hensyn til rådende sosiale skillelinjer, og uten stans bestrebe seg på å knytte hjerter sammen i kjærlighet til Gud. At de måtte erkjenne den dype betydningen av sin oppgave – det er vårt glødende håp. At de ikke må vakle i gjennomføringen av sine ambisiøse mål, uansett hvilke alvorlige kriser som oppsluker verden rundt dem – det er vår inderligste bønn ved Den Hellige Terskel.

(Fra et budskap datert 20. oktober 2008 til verdens bahá'ier)

[26]

KJÆRE VENNER! Hvor ofte uttrykte vel ikke den elskede Mester håpet om at de troendes hjerter skulle strømme over av kjærlighet til hverandre, at de ikke ville tåle noen skillelinjer, men betrakte hele menneskeheten som én familie. “Se ingen fremmede,” er hans formaning, “se heller alle mennesker som venner, for kjærlighet og enhet blir vanskelig når dere fester blikket på det som er annerledes.” Alle utviklingene som ble gjennomgått på de foregående sider, er – dypest sett – kun et uttrykk for universell kjærlighet oppnådd ved Den hellige ånds kraft. For er det ikke kjærlighet

til Gud som brenner bort alle fremmedgjøringens og splittelsens slør og knytter hjertene sammen i fullkommen enhet? Er det ikke hans kjærlighet som tilskynder dere ute på tjenestefeltet og setter dere i stand til å se evnen til å kjenne ham og tilbe ham i enhver sjel? Anspores dere ikke til dåd av kunnskapen om at hans manifestasjon med glede holdt ut et liv i lidelse av kjærlighet til menneskeheten? Se innenfor deres egne rekker, på deres kjære bahá'í-brødre og -søstre i Iran. Eksemplifiserer ikke de mot som er født av kjærlighet til Gud og ønsket om å tjene ham?

(Riḍvánbudskapet 2010 til verdens bahá'ier)

[27]

DET Å VANDRE på tjenestens vei, krever tro og fasthet, samme hva slags aktivitet en utøver. I denne sammenheng er det svært nyttig å gå denne veien i selskap med andre. Kjærlig fellesskap, gjensidig oppmuntring og en vilje til å lære i fellesskap er naturlige egenskaper hos enhver ungdomsgruppe som oppriktig streber etter de samme målene, og det burde også prege de grunnleggende forbindelsene som knytter sammen elementene i samfunnet. Gitt dette, håper vi at de bånd dere knytter gjennom samarbeid med andre konferansedeltakere, vil bli varige. Ja, lenge etter at sammenkomstene er over, kan disse båndene av vennskap og felles kall hjelpe dere til å vandre med faste skritt.

(Fra et brev datert 1. juli 2013 til deltakerne på de forestående 114 ungdomskonferansene rundt om i verden)

[28]

KJÆRE VENNER, Abhá-skjønnhetens elskede: Hver gang vi fremstiller oss ved hans hellige terskel, ber vi innstendig om at deres kjærlighet til ham må gi dere styrke til å vie livet til hans Sak.

(Riḍvánbudskapet 2015 til verdens bahá'ier)

[29]

VED Å FORORDNE den mektige loven om Һuqúqu'lláh har Den velsignede skjønnhet skjenket sine glødende elskere en gunst som lar dem uttrykke sin personlige hengivenhet overfor Gud i en dypt privat samvittighetshandling. ...

Når de som betjener denne institusjonen, bestreber seg på å pleie en dyp kjærlighet til og takknemlighet for denne guddommelige loven, vil de uten tvil innse at et vellykket utfall av deres bestrebelse avhenger av i hvilken grad det fostres kjærlige og tillitsfulle forhold mellom dem og de troende. Det er kjærligheten til Bahá'u'lláh som vil være hovedmotivet for vennene i deres lydighet mot denne loven, men de vil gjøre sin plikt med desto større forvisning og beredvillighet jo større tiltro de har til dem som er gitt ansvaret for å motta Guds rett.

(Fra et brev datert 21. juni 2016 til Det internasjonale styret for Һuqúqu'lláh-tillitsmennene)

[30]

DET ER GJENNOM kjærlighet til alle mennesker og ved å underordne mindre lojaliteter menneskehetens beste interesser at verdens enhet kan la seg realisere og de uendelige uttrykk for menneskelig mangfold kan finne sin høyeste fullbyrdelse.

(Fra et budskap datert 18. januar 2019 til verdens bahá'ier)

[31]

JO KLARERE FLAMMEN tent i den troendes hjerte lyser, desto sterkere vil dens varme la tiltrekningskraften føles av dem som kommer i berøring med den. Og for et hjerte som fortæres av kjærlighet til Bahá'u'lláh, hvilken mer passende aktivitet kan tenkes enn å finne frem til beslektede sjeler, å oppmuntre dem idet de setter fot på tjenestens sti, å ledsage dem etter hvert som de vinner erfaring og – kanskje den største av alle gleder – å se sjeler bli bestyrket i sin tro, reise seg selvstendig og bistå andre på samme ferd! Blant

alle de øyeblikk som dette flyktige liv byr på, er disse blant dem som skattes aller høyest.

(Riḍvánbudskapet 2019 til verdens bahá'ier) [32]

KRAFTEN TIL Å forvandle verden fremkalles i siste instans av kjærlighet, en kjærlighet som utgår fra forbindelsen med det guddommelige, en kjærlighet som er brennende hos samfunnsmedlemmer, en kjærlighet som uten begrensning utstrekkes til ethvert menneske. Denne guddommelige kjærlighet blir tent av Guds ord og blir spredt av tente sjeler gjennom nære samtaler som skaper nye evner i menneskers hjerter, åpner sinn for moralsk overbevisning og løsner fordomsfulle normers og samfunnssystemers grep så de gradvis kan anta en ny form i samsvar med de krav som stilles av menneskehetens modenhetstid. Dere er kanaler for denne guddommelige kjærlighet. La den strømme gjennom dere til alle som krysser deres sti.

(Fra et brev datert 22. juli 2020 til bahá'iene i De forente stater) [33]